

Това благоговение на тогавашнитѣ читатели се дължи донѣкжде и на факта, че поети бѣха апостолитѣ на българската политическа свобода, тѣ бѣха първитѣ държавници.

Но сега, сега съвсемъ въ секундата, въ която пиша, сега е друго, сега е наопъки. Читателтъ, отъ когото зависи добрата сждба на една книга, читателтъ, за когото би имало смисълъ да се пише нѣщо, той е човѣкъ образованъ, не е наивенъ, знае нѣкой и другъ чуждъ езикъ, челъ е много хубави и велики работи въ оригиналъ, запознатъ е съ класическитѣ епохи на всички голѣми народи, иде отъ западъ и често и носи съ себе си малко западъ, има по-много мисли и познания въ главата си отколкото повечето отъ тия посрѣдственици, които ще му пишатъ книги да ги чете. Затова той ще гледа съ презрение на разнитѣ опити на нѣкои писачи да го подведатъ, да му се покажатъ, да му внушатъ внимание. А въ най-добритѣ свои минути той би смекчилъ своето презрение въ усмивка съ едната страна на устнитѣ си. Особено когато нѣкои писачи му приповтарятъ криворазбрани и прочетени у чужди автори дълбокомислия, когато ще поискатъ да го поразятъ съ нѣщо пикантно, когато му пишатъ за изкуство, за театри, за поезия хора, които нито сж видѣли, нито сж патели нѣщо повече отъ това, което разглеждатъ, нито пъкъ иматъ нѣкаква особена дарба.

Но тоя добъръ български читателъ, той съвсемъ не е антибългаринъ. Той именно съ страсть ще дири, ще обича, ще иска българския писателъ и поетъ. По това, което той е видѣлъ и разбралъ другаде, той именно най-добре знае, каква хубость, каква благодать и какво щастие е да си синъ на народъ, който има своя литература. Не, той иска нѣщо истинско, той не иска отъ българскитѣ писатели да му разправятъ за книгитѣ, които сж чели, да му се препоръчватъ съ фразпантни заучени фрази, да кокетиратъ съ поезията и литературата. Той ги моли, той иска отъ тѣхъ талантъ и свѣжестъ. Той най-добре е позналъ това, таланта и свѣжестъта и живостъта стоятъ високо надъ наука и образование и европеизиране.